

ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ

Ἡ ὥρα μιὰ τὴν νύχτα θᾶτανε,
ἢ μιάμισιν.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καπηλειοῦ
πίσω ἀπὸ τὸ ξύλινο τὸ χώρισμα.
Ἐκτὸς ἡμῶν τῶν δυὸ τὸ μαγαζὶ ὅλως διόλου ἄδειο.
Μιὰ λάμπα πετρελαίου μόλις τὸ φώτιζε.
Κοιμούντανε, στὴν πόρτα, ὁ ἀγρυπνισμένος ὑπηρέτης.

Δὲν θὰ μᾶς ἔβλεπε κανεὶς. Μὰ κιόλας
εἴχαμεν ἔξαφθεῖ τόσο πολὺ,
ποῦ γίναμε ἀκατάλληλοι γιὰ προφυλάξεις.

Τὰ ἐνδύματα μισοανοίχθηκαν—πολλὰ δὲν ἦσαν
γιατὶ ἐπύρρωνε θεῖος Ἰούλιος μῆνας.

Σάρκας ἀπόλανσις ἀνάμεσα
στὰ μισοανοιγμένα ἐνδύματα·
γρήγορο σάρκας γύμνωμα—ποῦ τὸ ἱνδαλμὶ τοῦ
εἴκοσι ἔξη χρόνους διάβηκε· καὶ τώρα ἤλθε
νὰ μείνει μὲς στὴν ποίησιν αὐτή.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ